Ἔτος Β' — Ἀριθμος 58 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 1 Δεκεμβριου 1885

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (Συνέχεια τῆς «Βασιλίσσης Μαργώ»). — ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΣ, μετάφρ. Α. Π Κουρτίδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα:
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἠκούσαμεν, ἐν τῇ μαύρῃ βαθύτητι τοῦ δάσους, διακεκομμένον καὶ ἐπώδυνον στεναγμόν. (Σελ. 38).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ ἐκφράσω τὴν θλῖψιν, ἣν μοὶ προξένει ἡ ἀποκάλυψις αὕτη, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Λαύραν· δὲν θὰ εὕρισκον λέξεις. Τὴν ἀναφέρω δ' ἐνταῦθα μόνον, διότι αὐτὴ ἡ αἰτία μὲ ἠνάγκασε νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν νὰ ντιστῶ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσω τὰς συνεπείας εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς πράξεως τοὐλάχιστον, ἐν ὅσῳ ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐπληροφορεῖτο πρότερον περὶ τοῦ περιεχομένου.

Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀπέμενεν ἡμῖν πλέον ἢ νὰ νεύρωμεν διὰ τὴν ἐπαύριον ἔνστασίν τινα κατὰ τῆς ὑπογραφῆς. Ἔπρεπε δὲ ἡ ἔνστασις αὕτη νὰ εἶνε λίαν βάσιμος ὑπὸ νομικὴν ἢ ἐμπορικὴν ἔποψιν, ὅπως κλονίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῷ ἐμβάλῃ τὴν σκέψιν, ὅτι, ἂν καὶ εἴμεθα γυναῖκες, καὶ αἱ αἰτήσεις τοῦ νόμου καὶ τὰ δικαιώματα τὰ παρ' αὐτοῦ παρεχόμενα μᾶς ἦσαν ἐπίσης γνωστά, ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνον.

Ἀφοῦ ἐβασάνισα τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀπεφάσισα νὰ γράψω πρὸς τὸν μόνον ἔντιμον ἄνθρωπον, ὅν, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν σχέσεών μας, ἔκρινα ἱκανὸν νὰ παράσχῃ ἡμῖν ὠφέλιμον καὶ εὐγενῆ συνδρομὴν ἐν τῇ ἀπομονώσει μας. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ συνέταιρος τοῦ κυρίου Γίλμωρ, ὁ κύριος Κάὕρλ, ἐπιφορτισμένος τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ γηραιοῦ φίλου μας, ὃν ἡ σαλευθεῖσα ὑγεία του εἶχεν ἀναγκάσει νὰ καταλίπῃ τὸ Λονδῖνον. Ἀνεκοίνωσα τῇ Λαύρᾳ, ὅτι αἱ συστάσεις αὐτοῦ τοῦ κυρίου Γίλμωρ μοὶ ἐπέβαλλον τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἀδιάφθορον καὶ τὸ ἐχέμυθον τοῦ συνεταίρου του πλήρη ἄλλως τε ἔχοντος καὶ αὐτοῦ γνῶσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀδελφῆς μου· μεθ' ὃ τῇ ἐγκρίσει της συνέταξα ἀμέσως τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐπιστολήν.

Ἐν ἀρχῇ ἐξέθετον εἰς τὸν κύριον Κάϋρλ τὴν κρίσιμον θέσιν, ἐν ᾗ εὑρισκόμεθα, κατόπιν δὲ τῷ ἐζήτουν τὴν ταχεῖαν συμβουλήν του, σαφῆ καὶ ὡρισμένην, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχεται καμμίαν κακὴν ἑρμηνείαν, καμμίαν παρεννόησιν. Πάντα δὲ ταῦτα, ὅσῳ τὸ δυνατὸν συντόμως γεγραμμένα, χωρὶς νὰ ἐπεκτείνω τὴν ἐπιστολήν μου οὔτε δι' ἀνωφελῶν δικαιολογιῶν, οὔτε διὰ λεπτομερειῶν ἀχρήστων. Ὅτε ὅμως ἡτοιμαζόμην νὰ γράψω τὴν ἐπιγραφήν, ἡ Λαύρα μοὶ ὑπέδειξεν ἐμπόδιόν τι, ὅπερ ἐν τῇ σπουδῇ μου εἰς τὸ κύριον θέμα δὲν εἶχον ὑπολογίσει.

— Πῶς θὰ λάβωμεν ἐγκαίρως τὴν ἀπάντησιν; μὲ ἠρώτησεν. Ἡ ἐπιστολή σου θὰ φθάσῃ εἰς Λονδῖνον αὔριον τὸ πρωὶ καὶ τὸ ταχυδρομεῖον θὰ μᾶς φέρῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κυρίου Κάϋρλ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. . .

Ὅπως ἀποφύγωμεν τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἓν μόνον μέσον εἴχομεν: νὰ κατορθώσωμεν, ὥστε ἡ ἀπάντησις τοῦ δικηγόρου νὰ κομισθῇ ἡμῖν δι' ἰδιαιτέρου ταχυδρόμου. Τὴν σημείωσιν ταύτην προσέθηκα ἐν ὑστερογράφῳ, δι' οὗ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀποστείλῃ τὸν ἀγγελιαφόρον διὰ τῆς πρωϊνῆς ἁμαξοστοιχίας, ἀναχωρούσης τὴν ὀγδόην ὥραν· οὕτω θὰ ἔφθανεν εἰς τὸν σταθμόν μας περὶ τὴν 1 καὶ 20 λ. μ.μ., καὶ θὰ εὑρίσκετο ἐν Μπλὰκ - οὐότερ - Πὰρκ τὸ βραδύτερον κατὰ τὰς 2. Ἔπρεπε δὲ νὰ διαταχθῇ νὰ μὲ ζητήσῃ, μόλις φθάσῃ, νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις οὐδενὸς ἄλλου ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ἰδίως νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ἐπιστολὴν μόνον εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐπανέλθῃ αὔριον πρὸ τῶν δύο, εἶπον τῇ ἀδελφῇ μου, τὸ καλλίτερον ὁποῦ θὰ κάμῃς εἶνε νὰ περιπατῇς ὅλον τὸ πρωὶ μὲ τὸ βιβλίον ἢ τὸ ἐργόχειρόν σου εἰς τὸν περίβολον καὶ νὰ μὴ φανῇς εἰς τὴν ἔπαυλιν προτοῦ ὁ ἀγγελιαφόρος λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ φθάσῃ. Θὰ τὸν περιμείνω ἐδῶ διὰ νὰ προλάβω πᾶσαν ἀτυχίαν ἢ λάθος. Ἐὰν δ' ἐκτελεσθῇ καλῶς αὐτὸ τὸ σχέδιον ἐλπίζω καὶ πιστεύω νὰ μὴ καταληφθῶμεν ἀπροπαράσκευοι. Καὶ τώρα ἂς καταβῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Θὰ διεγείρωμεν ὑποψίας, ἂν μείνωμεν πολλὴν ὥραν κλεισμέναι ἐδῶ.

— Ὑποψίας; ἐπανέλαβεν. Εἰς ποῖον εἶνε δυνατὸν νὰ διεγείρωμεν ὑποψίας, ἀφοῦ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν εἶνε εἰς τὴν ἔπαυλιν; Μήπως ἐννοεῖς τὸν κόμητα Φόσκον;

— Πολὺ πιθανόν, Λαύρα.

— Ἀρχίζεις, Μαριάννα, νὰ τὸν ἀγαπᾷς τόσῳ ὀλίγον, ὅσῳ καὶ ἐγώ.

— Ὄχι· διότι σὺ ἔχεις πρὸς αὐτὸν εἶδός τι μίσους· τὸ μῖσος δὲ πάντοτε εἶνε, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, συνδεδεμένον μὲ τὴν περιφρόνησιν, καὶ δὲν διακρίνω τίποτε παρὰ τῷ κόμητι, ὅπερ νὰ δύναται νὰ ἐφελκύσῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο αἴσθημα.

— Ἐν τούτοις δὲν σὲ φοβίζει ὀλίγον, τῇ ἀληθείᾳ;

— Αἴ! . . . ὀλίγον. . .

— Τὸν φοβεῖσαι μετὰ τὴν σημερινὴν εὐνοϊκωτάτην δι' ἡμᾶς μεσολάβησίν του;

— Ναί. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ παρέμβασίς του μοὶ ἐπέβαλε μεγαλειτέρους φόβους ἢ ἡ βιαιότης τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἐνθυμήσου τί σοῦ ἔλεγα χθὲς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς, Λαύρα, φυλάξου ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃς ἐχθρὸν τὸν κόμητα!..

Κατήλθομεν. Ἡ Λαύρα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῷ διηρχόμην τὸν πρόδομον μὲ τὴν ἐπιστολήν μου ἀνὰ χεῖρας, ὅπως τὴν ρίψω ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί μου τοίχου προσκεκολλημένῳ γραμματοκιβωτίῳ.

Ἡ θύρα τῆς ἐπαύλεως ἦτο ἀνοικτή, καὶ διαβαίνουσα πρὸ αὐτῆς εἶδον τὸν κόμητα Φόσκον καὶ τὴν σύζυγόν του συνομιλοῦντας ὀρθίους ἐπὶ τῶν ἔξω βαθμίδων, μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸ μέρος μου. Ἡ κόμησσα, ἰδοῦσά με, εἰσῆλθεν ὑπὸ τὸν πρόδομον, μετά τινος ταχύτητος, καὶ μὲ ἠρώτησεν ἂν ἠδυνάμην νὰ τῇ χορηγήσω ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν ὀλίγων λεπτῶν. Ἐκπεπληγμένη κάπως ἐκ τοιαύτης προσκλήσεως, γενομένης μοι ἐκ μέρους τῆς ψυχρᾶς ταύτης γυναικός, ἔριψα τὸ γράμμά μου ἐν τῷ κιβωτίῳ, καὶ ἀκολούθως ἐτέθην εἰς τὴν διάθεσίν της.

Αὕτη ἔλαβε τὸν βραχίονά μου μετ' ἀσυνήθους φιλοφροσύνης καὶ οἰκειότητος καὶ ἀντὶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἐν κενῷ τινι δωματίῳ μὲ παρέσυρεν ἠρέμα πρὸς τὴν ζώνην τῆς χλόης, ἥτις περιβάλλει τὴν δεξαμενὴν τῆς αὐλῆς. Ὅτε διηρχόμεθα πρὸ τοῦ κόμητος, ἱσταμένου ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, οὗτος ἐχαιρέτισεν, ἐμειδίασε καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὠθῶν ὀπισθέν του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν κλείσῃ ἐντελῶς, τὴν θύραν τοῦ προδόμου.

Ἡ κόμησσα μὲ ἠνάγκασε νὰ κάμω διὰ βραχυτάτων βημάτων τὸν γῦρον τῆς μεγάλης δεξαμενῆς. Ἀνέμενον παράδοξόν τινα ἐξομολόγησιν, καὶ ἐξεπληττόμην βλέπουσα, ὅτι ἡ ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τῆς κυρίας Φόσκου περιωρίζετο εἰς τὴν εὐγενῆ διαβεβαίωσιν τῆς συμπαθείας, ἣν τῇ ἐνέπνεον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς βιβλιοθήκης. «Ὁ σύζυγός της τῇ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ ὅλων τῶν γενομένων καὶ περὶ τῆς αὐθάδους διαγωγῆς, ἣν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχε δείξει πρός με. Ἦτο δὲ τόσον πειραγμένη καὶ λυπημένη καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν Λαύραν, ὥστε εἶχεν ἀποφασίσει ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως παρομοίου τινὸς συμβάντος νὰ καταλίπῃ τὸν πύργον, ὅπως δείξῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν της, ὡς πρὸς τὰς προθέσεις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ὁ κόμης ἐνέκρινε τὴν ἰδέαν ταύτην, ἤλπιζε δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ τὴν ἐνέκρινα ἐπίσης».

Τὸ διάβημα τοῦτο εὕρισκον ἀρκούντως περίεργον ἐκ μέρους προσώπου τόσῳ προδήλως ἐπιφυλακτικοῦ, ὡς ἡ κυρία Φόσκου, —ἰδίᾳ δὲ μετὰ τοὺς ὀλίγους ζωηροὺς λόγους, τοὺς ἀνταλλαγέντας μεταξὺ ἡμῶν τὸ αὐτὸ πρωὶ κατὰ τὴν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης καὶ συνομιλίαν μας. Οὐχ ἧττον ὤφειλον προφανῶς νὰ δεχθῶ μετὰ φιλικῆς ἀβρότητος τὰς ἐγκαρδίους καὶ εὐγενεῖς ἀνακοινώσεις γυναικὸς μεγαλειτέρας μου τὴν ἡλικίαν. Ἀπήντησα ἑπομένως εἰς τὴν κόμησσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ὃν εἶχε λάβει, κρίνουσα δὲ μετὰ τοῦτο ὅτι, πάντα, ὅσα εἴχομεν νὰ εἴπωμεν, εἴχον λεχθῇ παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐζήτησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἀλλ' ἡ κυρία Φόσκου ἐφαίνετο ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ ἐμοῦ καὶ —πρὸς μεγαλειτέραν μου ἔκπληξιν — νὰ φλυαρήσῃ. Αὐτή, ἡ ἕως τότε σιωπηλοτέρα τῶν γυναικῶν, μὲ κατεδίωκεν ἤδη διὰ κοινοτοπιῶν, ἀναπτυσσομένων ἐν ἐκτάσει, περὶ τῶν σχέσεων τῶν συζύγων πρὸς τοὺς ἄνδρας των, περὶ τῆς ἀνομοιότητος τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς Λαύρας, περὶ τῆς ἰδίας ἑκυτῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας, περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ὁ μακαρίτης κύριος Φαίρλη εἶχε τηρήσει πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς κληρονομίας καὶ περὶ ἡμισείας ἔτι δωδεκάδος ἄλλων ἀντικειμένων, τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε μὲ ἐκράτησε στρεφομένην καὶ ἐπαναστρεφομένην περὶ τὸν γῦρον τῆς δεξαμενῆς — ἐπὶ ὁλόκληρον ἡμίσειαν ὥραν, περὶ τὸ τέλος τῆς ὁποίας κατειχόμην ἐξ ἴσου ὑπὸ καμάτου καὶ ἀνίας. Εἴτε παρετήρησε τοῦτο ἐκείνη, εἴτε ὄχι — δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω—ἐσταμάτησεν ἐπίσης αἰφνιδίως ὡς εἶχεν ἀρχίσει — ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως —ἀνέλαβεν αὐτοστιγμεὶ τὸ παγερὸν ἐξωτερικόν της καὶ ἀφῆκεν ἀφ' ἑαυτῆς τὸν βραχίονά μου, ἐνῷ ἐγὼ ἀκόμη ἐζήτουν πρόφασίν τινα, ὅπως ἀπαλλαγῶ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν ἐκμυστηρεύσεων.

Ὠθοῦσα τὴν θύραν ὅπως εἰσέλθω εἰς τὸν πρόδομον, εὑρέθην αἴφνης πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν κόμητα. Ἔρριπτεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπιστολήν τινα ἐν τῷ κιβωτίῳ. Ἀφοῦ ἐτελείωσε, μὲ ἠρώτησε ποῦ εἶχον ἀφήσει τὴν κυρίαν Φόσκου. Τοῦ τὸ εἶπον, καὶ ἐξῆλθεν αὐθωρεί, ὅπως τὴν ἐπανεύρῃ. Ὁ τόνος, δι' οὗ μοὶ ὡμίλησεν, ἦτο τόσῳ ἥσυχος, θὰ ἔλεγον σχεδὸν καταβεβλημένος, ὥστε ἐπεστράφην ὅπως τὸν παρακολουθήσω διὰ τοῦ βλέμματος, ἐρωτῶσα ἐμαυτὴν ἂν ἦτο ἀσθενὴς ἢ ἁπλῶς δύσθυμος.

Διατί μετὰ τοῦτο τὸ πρῶτόν μου διάβημα ὑπῆρξε νὰ μεταβῶ ἀπευθείας πρὸς τὸ κιβώτιον, νὰ ποσύρω τὸ γράμμά μου καὶ νὰ τὸ ἐξετάσω προσεκτικῶς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀορίστου δυσπιστίας; Διατί ἡ δευτέρα αὕτη παρατήρησις ἐγέννησεν εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀμέσως τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιθέσω, χάριν μείζονος ἀσφαλείας, τὴν σφραγῖδά μου ἐπὶ τοῦ φακέλλου; Ταῦτα εἶνε μυστήρια, εἰς ἃ δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐμβαθύνω. Ὡς πάντες γινώσκουσιν, αἱ γυναῖκες ἐνεργοῦσιν ἀδιαλείπτως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ὠθήσεων ἀνεξηγήτων καὶ αὐταῖς ταύταις· περιορίζομαι λοιπὸν ὑποθέτουσα ὅτι μία τῶν ὠθήσεων τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἀπόκρυφος αἰτία τῆς ἀνεξηγήτου ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ διαγωγῆς μου.

Ἀλλ' εἰς οἱανδήποτε ἐπίδρασιν καὶ ἂν ὑπετάχθην, ὤφειλον νὰ συγχαρῶ ἐμαυτὴν ἐπὶ τῇ ὑποχωρήσει ταύτῃ. Μόλις ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡτοιμάσθην νὰ σφραγίσω τὴν ἐπιστολήν μου. Εἶχον κλείσει κατὰ πρῶτον τὸν φάκελλον, ὡς γίνε-

ται συνήθως, ὑγραίνουσα τὸ κολλῶδες ἄκρον καὶ προσαρμόζουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὃν ἐπικαλύπτει· καὶ ἐν τούτοις μετὰ τρία πλήρη τέταρτα τῆς ὥρας, ἐνῷ ἐδοκίμαζον αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου, ὁ φάκελλος ἠνοίχθη ἐν στιγμῇ, χωρὶς νὰ μείνῃ κεκολλημένος καὶ χωρὶς νὰ σχισθῇ. Ἆρά γε τὸν εἶχον πιέσει ἀρκούντως; ἢ μήπως ἆρά γε τὸ κόμμι, τὸ ὡρισμένον ὅπως ἐπιφέρῃ τὴν συναρμογὴν τῶν δύο ἄκρων, δὲν ἦτο καλόν; ἢ ἴσως... Ὄχι! Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἡ παρισταμένη εἰς τὸ πνεῦμά μου, μὲ ἀναστατώνει καὶ νὰ τὴν σκεφθῶ μόνον. Δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ κηλιδώσω δι' αὐτῆς τὰς σελίδας ταύτας, ἐφ' ὧν πιθανῶς θὰ σταματήσῃ τὸ βλέμμα μου ἀκόμη πλέον ἢ ἅπαξ.

Σχεδὸν φοβοῦμαι ἀναλογιζομένη τὴν αὔριον—τόσα θὰ συνεπαγάγῃ αὕτη συμβάντα, ἅτινα μόνη ἡ φρόνησις καὶ ἡ ψυχραιμία μου δύνανται νὰ φέρωσιν εἰς εὐάρεστον τέρμα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δὲν κινδυνεύω νὰ λησμονήσω δύο ἰδίας προφυλάξεις. Πρέπει μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ τηρήσω ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸν κόμητα ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα τῆς φιλίας καὶ ἀφ' ἑτέρου πρέπει νὰ ἐνεδρεύσω καλῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θἀφιχθῇ ὁ ταχυδρόμος τοῦ κυρίου Κάϋρλ, κομίζων τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς μου.

17 Ἰουνίου. — Ὅτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου συνήχθημεν πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ κόμης Φόσκος εἶχεν ἀναλάβει τὴν συνήθη του εὐδιαθεσίαν. Ἐβίαζεν ἑαυτὸν ὅπως κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον μας καὶ μᾶς διασκεδάσῃ, ὡς νὰ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς μνήμης μας τὰ κατὰ τὸ ἀπόγευμα συμβάντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Ἀναμνήσεις ταξειδίων του, ζωηρῶς διηγούμεναι, ἀστεῖα ἀνέκδοτα περὶ τῶν ἐπισήμων προσώπων, ἅτινα εἶχε συναντήσει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πρωτότυποι συγκρίσεις μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν ἐθίμων τῶν διαφόρων λαῶν καὶ παραδείγματα πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν, ὧν ἀντικείμενον ἦσαν ἀδιαφόρως ἄνδρες ἢ γυναῖκες ἐξ ὅλων τῶν τόπων τῆς Εὐρώπης, αἱ εὔθυμοι ἐξομολογήσεις τῶν ἀθῴων ἀφροσυνῶν τῆς νεότητός του, καθ' ὃν καιρὸν ἔπαιζε τὸ πουδαιότερον μέρος, ζῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ Ἰταλικῆς τινος πόλεως δευτέρας τάξεως, συγγράφων μυθιστορήματα ἀνόητα, κατ' ἀπομίμησιν τῶν γαλλικῶν, δι' Ἰταλικόν τι φύλλον, ἐπίσης δευτέρας τάξεως, πάντα ταῦτα διεδέχοντο ἄλληλα ἐπὶ τῶν χειλέων του μετὰ τοσαύτης φυσικότητος καὶ εὐτραπελίας, πάντα ταῦτα ἀποτεινόμενα κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπίσης ἀπ' εὐθείας καὶ ἐπίσης ἐπιτηδείως εἰς τὴν ποικίλην ἡμῶν περιεργίαν, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ὁποίας ἑκάστης ἐξ ἡμῶν ἦτο εὐαίσθητος, ὥστε ἡ Λαύρα καὶ ἐγὼ κατήντησε νὰ τὸν ἀκούωμεν μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς καὶ—ἴδετε τί ἀσυνέπεια! — μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ κυρία Φόσκου θαυμασμοῦ. Αἱ γυναῖκες δύνανται νάντιστῶσιν εἰς τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀνδρός, εἰς τὴν φήμην του, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ πλεονεκτήματά του, εἰς τὴν ἐλευθεριότητά του, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὴν χρυσῆν γλῶσσαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις γνωρίζει πῶς νὰ ταῖς ὁμιλήσῃ.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐνῷ ἡ εὐνοϊκὴ ἐντύπωσις, ἣν εἶχε παραγάγει ἐφ' ἡμῶν, ἦτο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ζωηρότητι, ὁ κόμης ἀπεσύρθη μετριοφρόνως, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν βιβλιοθήκην πρὸς ἀνάγνωσιν. Ἡ Λαύρα προέτεινε νὰ περιπατήσωμεν ἐν τῷ περιβόλῳ, ὅπως ἀπολαύσωμεν τῶν ἡδονῶν μακρᾶς ἐαρινῆς ἑσπέρας. Ἡ κοινοτέρα φιλοφροσύνη μᾶς ὑπηγόρευε νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν κυρίαν Φόσκου ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ ἔλθῃ μαζύ μας· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχε φαίνεται λάβει τὸ σύνθημά της ἀπὸ πρίν καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν παρεξηγήσωμεν.

— Ὁ κόμης, εἶπεν, ὡς διὰ νὰ δικαιολογηθῇ, θὰ χρειασθῇ βεβαίως νέαν προμήθειαν σιγάρων καὶ κανεὶς ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τῷ τὰ κατασκευάσῃ, ὅπως τὰ θέλει...

Οἱ ὀφθαλμοί της, ψυχρῶς κυανοῖ, ἐνεψυχοῦντο ἐφ' ὅσον προέφερε τοὺς λόγους τούτους· ἐφαίνετο ὑπερηφανευομένη, διότι ἦτο ὁ μεσάζων τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος καὶ αὐθέντης της ἠδύνατο νὰπολαύσῃ τὴν πρακτικὴν εὐτυχίαν, ἣν παρέχει ὁ καπνός!

Ἡ Λαύρα καὶ ἐγὼ ἐξήλθομεν ὁμοῦ.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο βαρεῖα, ὁμιχλώδης. Ὁ ἀὴρ ἦτο, δὲν γνωρίζω πως, ξηρός. Τὰ ἄνθη ἐν τῷ κήπῳ ἔκλινον ἐπὶ τῶν στελεχῶν των. Ἡ δρόσος ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ αὐχμηροῦ ἐδάφους. Ἡ δύσις, ἣν ἐβλέπομεν ὄπισθεν τῶν ἀκινήτων δένδρων, ἐξετείνετο ἐν χρώματι ὠχροπρασίνῳ, μονοτόνῳ καὶ θλιβερῷ, καὶ ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο βραδέως ὑπὸ παραπέτασμα ὁμίχλης. Ἡ βροχὴ ἐφαίνετο μέλλουσα νἀρχίσῃ ἐντὸς ὀλίγου πίπτουσα· καὶ ἡ ἐπέλευσις τοῦ σκότους θὰ ἔδιδε πιθανῶς τὸ σημεῖον.

— Πρὸς ποῖον μέρος θὰ διευθυνθῶμεν; ἠρώτησα.

— Πρὸς τὴν λίμνην, Μαριάννα, ἀπεκρίθη, ἂν θέλῃς.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, Λαύρα, τὴν προτίμησίν σου διὰ τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν λίμνην.

— Δὲν μοῦ ἀρέσκει ἡ λίμνη δι' αὐτήν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοπογραφίαν, ἡ ὁποία τὴν περιβάλλει. Αἱ ἄμμοι καὶ αἱ ἐρεῖκαι καὶ αἱ ἐλάται εἶνε, ἐν τῷ ἀχανεῖ τούτῳ ἐδάφει, τὰ μόνα ἀντικείμενα, τὰ ἐνθυμίζοντά μοι τὸ Λίμμεριτζ. Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἂν προτιμᾷς, πηγαίνομεν ἀπὸ κανὲν ἄλλο μέρος.

— Δὲν ἔχω εἰς Μπλὰκ - οὐότερ - Πὰρκ εὐνοουμένους περιπάτους, ἀγαπητόν μου παιδί· ὅλοι εἶνε τὸ ἴδιον δι' ἐμέ. Ἄς ὑπάγωμεν πρὸς τὴν λίμνην. — Θὰ εἶνε ἴσως ἡ μεγάλη αὕτη ἀνοικτὴ ἔκτασις, δροσερωτέρα τῶν πανταχόθεν κεκλεισμένων δασῶν μας...

Ἐβαδίσαμεν ἐν σιγῇ μεταξὺ τῶν φυτειῶν, δι' ὧν μόλις εἰσέδυε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ βαρεῖα τῆς ἑσπέρας ἀτμόσφαιρα μᾶς κατέβαλλεν ἀμφοτέρας. Καὶ ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν καλύβην, περὶ ἧς ἐγένετο ἤδη λόγος, μεθ' ἡδονῆς εἰσήλθομεν, ὅπως καθήσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν ἐπ' ὀλίγον.

Λευκὴ ὁμίχλη ἐφηπλοῦτο πόδας τινὰς ὑπεράνω τῆς λίμνης. Δεσπόζουσα τῶν ἀτμῶν τούτων ἡ συνηρεφὴς καὶ μαύρη στεφάνη, τῶν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης κειμένων δένδρων, ὡμοίαζε νάνον δρυμόν, κυμαινόμενον ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ ἀμμῶδες ἔδαφος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα, κατήρχετο εἰς ὁμαλὴν κλιτύν, ἐχάνετο μυστηριωδῶς ἐντὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρίου τῆς ὁμίχλης. Ἡ σιγὴ ἦτο φρικώδης. Οὔτε ψίθυροι φύλλων ἠκούοντο, οὔτε ᾄσματα πτηνῶν ἐν τῷ δάσει, οὔτε πτηνὰ ὑδρόβια ἐθορύβουν μεταξὺ τῶν τελμάτων τῆς κεκαλυμμένης λίμνης. Καὶ αὐτοὶ οἱ βάτραχοι τὴν ἑσπέραν ταύτην συνεκράτουν τὸ μονότονον κόασμά των.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ μελαγχολικά, πολὺ πένθιμα, εἶπεν ἡ Λαύρα· ἀλλ' ἐδῶ πλέον παρὰ παντοῦ ἄλλοῦ εἴμεθα τοὐλάχιστον ἐξησφαλισμένοι καὶ βέβαιοι ὅτι μένομεν μόνοι[1]...

Ὡμίλει ἡσύχως, πλανῶσα τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀτενεῖς καὶ ῥεμβώδεις, ἐπὶ τῆς ἀμμώδους καὶ ὁμιχλοσκεποῦς ἐρημίας. Διέκρινα ὅτι τὸ πνεῦμά της ἦτο πολὺ ἀπησχολημένον, ὅπως μὴ ὑφίσταται τὰς θλιβερὰς ἐντυπώσεις τοῦ περιβάλλοντος ἡμᾶς τοπείου, αἵτινες ἐβάρυνον ἤδη τὸ ἰδικόν μου.

— Σοῦ ὑπεσχέθην, Μαριάννα, ἤρχισε, νὰ σοῦ εἴπω ἀντὶ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τὸ μαντεύσῃς ποία εἶναι ἡ ζωή μου, ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθην. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ὁποῦ σοῦ ἔκρυψα, ἀγαπητή μου, καὶ ὑπεσχέθην εἰς τὸν ἑαυτόν μου νὰ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον. Ἐσιώπων πρὸς χάριν σου, ὅπως τὸ ἐννοῇς, — καὶ ἴσως ἐπίσης ὀλίγον καὶ πρὸς χάριν μου. Διότι εἶνε πολὺ λυπηρὸν διὰ μίαν γυναῖκα νἀναγκασθῇ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν ἔδωκεν ὅλην τὴν ζωήν της δὲν φροντίζει πρὸ παντὸς ἄλλου περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τούτου δωρήματος. Ἐὰν ἦσο νυμφευμένη, ἀγαπητὴ ἀδελφή μου, — καὶ εἰδικώτερον, ἂν ἦσο σύζυγος εὐτυχής, — θὰ ἠσθάνεσο δι' ἐμὲ αἰσθήματα οἴκτου, ὃν δὲν δύναται νὰ δείξῃ, ὅσον εἰλικρινῶς καλὴ καὶ ἂν εἶνε ἄλλως τε, γυνὴ εὑρισκομένη ὑφ' ἃς συνθήκας εὑρίσκεσαι σύ...

Τί ἀπάντησιν ἠδυνάμην νὰ δώσω εἰς ταῦτα; Περιωρίσθην νὰ λάβω τὴν χεῖρά της καὶ νὰ τὴν παρατηρῶ, ἐφ' ὅσον οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοί μου τὸ ἐπέτρεπον, διὰ βλέμματος, ἐνῷ ἐνυπῆρχεν ὅλη ἡ ψυχή μου.

— Ποσάκις σὲ ἤκουσα, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, νὰ ἀστεΐζεσαι ἐπὶ τῆς *πτωχείας* σου, ὡς τὴν ὀνομάζεις! Ποσάκις μοὶ ἀπηύθυνες συγχαρητήρια περὶ τοῦ *πλούτου* μου! Ὤ, Μαριάννα, μὴ ἀστεϊσθῇς ποτὲ πλέον ἐπὶ τούτου... Εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, διότι εἶσαι πτωχή. Αὐτὸ σὲ κατέστησε κυρίαν τῆς τύχης σου· αὐτὸ σὲ ἐπροφύλαξε τοῦ μοιραίου κλήρου, ὅστις μοὶ ἔλαχε....

Θλιβερὸν προοίμιον διὰ τὰ χείλη νεαρᾶς γυναικός, — θλιβερὸν ἰδίως ἐξ αἰτίας τῆς ἀκριβοῦς ἀληθείας, ἣν ἐξέφραζε διὰ

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 57.

τῆς ἀφελοῦς ταύτης γαλήνης. Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι, ἃς διήλθομεν ὁμοῦ ἐν Μπλὰκ - οὐότερ - Πὰρκ εἶχον ἀρκέσει ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω — καὶ νὰ ἐννοήσουν οἱ πάντες — διὰ ποίους σκοποὺς τὴν εἶχε νυμφευθῇ ὁ σύζυγός της.

— Δὲν θὰ σὲ λυπήσω, ἐξηκολούθησε διηγουμένη, ἀπὸ πότε ἤρχισαν αἱ θλίψεις καὶ αἱ δοκιμασίαι μου, ἡ προσδιορίζουσα ἐν λεπτομερείᾳ τί εἴδους ὑπῆρξαν αὗται. Εἶνε ἀρκούντως λυπηρόν, ὅτι τὰς διατηρῶ πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ μου. Θὰ σοῦ κάμω γνωστὸν μόνον πῶς ἔγεινε δεκτὴ ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀπόπειρα προσεγγίσεως, ἣν ἐπέτρεψά ποτε εἰς ἐμαυτήν, διὰ νὰ ἐννοήσῃς τελείως τὰς διαθέσεις, ὑφ' ὧν κατείχετο πάντοτε πρὸς ἐμέ. Τὸ πρᾶγμα συνέβη ἐν Ῥώμῃ, ἡμέραν τινά, καθ' ἣν εἴχομεν ἐξέλθει ὁμοῦ ἔφιπποι, διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν τάφον τῆς Καικιλίας Μετέλλας. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλήνιος καὶ λαμπρός· τὸ μέγα ἀρχαῖον ἐρείπιον ἐδείκνυε τὴν ὡραιοτέραν ὄψιν του· καὶ ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἀγάπη ἑνὸς συζύγου εἶχεν ἀφιερώσει ἄλλοτε τὸ μνημεῖον τοῦτο εἰς τὴν ἐνθύμησιν λατρευομένης γυναικός, συγκινήσασά με αἰφνιδίως, μοὶ διήγειρεν αἴσθημά τι πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ὁποίου δὲν ἐπίστευσα ποτὲ ἕως τότε ἐμαυτὴν ἱκανήν.

«— Πέρσιβαλ, τῷ εἶπον, θὰ μοῦ κατασκευάσῃς ἕνα τάφον ὡς αὐτόν; Πολλάκις πρὸ τοῦ γάμου μας μοῦ ὡμίλησες περὶ τοῦ ἔρωτός σου καὶ ἔκτοτε ἐν τούτοις. . . »

Δὲν κατώρθωσα νὰ προσθέσω τίποτε περιπλέον, Μαριάννα, διότι οὔτε μὲ παρετήρει κἄν!

Κατεβίβασα τὴν καλύπτραν μου, ἐπιθυμοῦσα καλλίτερον νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ ἴδῃ τοὺς πληρουμένους δακρύων ὀφθαλμούς μου. Ἐπίστευα, ὅτι δὲν εἶχε δώσει καμμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους μου· ἀλλ' ἀπεναντίας τοὺς εἶχεν ἐξ ὁλοκλήρου ἀκούσει.

«—Ἂς ἀναχωρήσωμεν! μοὶ εἶπε γελῶν καθ' ἑαυτόν, ἐνῷ μὲ ἀνεβίβαζεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ἵππου μου. Ἀνέβη δὲ καὶ αὐτὸς πάλιν ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του καὶ ὁ αὐτὸς σαρδωνικὸς γέλως συνέσπα ἀκόμη τὰ χείλη του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπηρχόμεθα.

— Ἂν σοῦ κατασκευάσω τάφον, εἶπε, τοῦτο θὰ γείνῃ κάλλιστα διὰ τῶν χρημάτων σου. Σκέπτομαι ἂν ἡ Καικιλία Μετέλλα ἦτο κληρονόμος καὶ ἂν ἡ προίξ της ἐπλήρωσε τὸν σαρκοφάγον της. . .»

Δὲν ἀπήντησα τίποτε· ἀλλὰ καὶ τί θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀποκριθῶ κλαίουσα ὄπισθεν τῆς καλύπτρας μου;

«— Ἀ! ἐπανέλαβε, σεῖς, αἱ ζανθαί, εἶσθε ὅλαι πολὺ ἢ ὀλίγο παραπονιάραις . . . Τί θέλεις; ἔλα! Φιλοφρονήματα, κολακείας; Ἔ! καλά, εἶμαι εὐδιάθετος σήμερον. Θεώρησε τὰς φιλοφρονήσεις ὡς γενομένας καὶ κατάστρωσε εἰς στίχους ἡ ἰδία ὅ,τι κολακευτικὸν ἠδυνάμην νὰ σοὶ εἴπω».

Οἱ ἄνδρες, ὅταν λέγουν τοιαύτας σκληρότητας, ἐλάχιστα γνωρίζουν πόσον μακρὰς ἀναμνήσεις μᾶς ἀφίνουσι, καὶ πόσον αἱ ἀναμνήσεις αὗται μᾶς καταθλίβουν. Θὰ ἦτο καλλίτερον δι' ἐμὲ νὰ ἐξακολουθήσω κλαίουσα. Ἀλλ' ἡ περιφρονησίς του ἐξήρανε τὰ δάκρυά μου καὶ ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν μου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, Μαριάννα, οὐδέποτε ἤλεγξα ἐμαυτὴν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ Βάλτερ Χαρτράϊτ. Ἀφῆκα ἀναγεννωμένην ἐν ἐμοί, ὅπως παρηγορῶμαι καὶ ἐνθαρρύνωμαι, τὴν ἐνθύμησιν τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἃς τόσον εἶχον ἀγαπήσει καὶ ἀγαπηθῆ, χωρὶς νὰ τὸ εἴπωμεν πρὸς ἀλλήλους. Ἐκ ποίας ἄλλης πηγῆς θὰ ἠδυνάμην νὰ ντλήσω παρηγορίαν; Ἂν ἦσο μαζύ μου, ἠξεύρω ὅτι θὰ μοῦ παρεῖχες ὑγιεστέραν. Ἠξεύρω, ὅτι εἶχα ἄδικον, ἀγαπητή μου· ἀλλ' εἰπέ μου, ἂν τὸ σφάλμα μου αὐτὸ ἦτο ἀδικαιολόγητον. . .

Ἠναγκάσθην νὰ ποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου.

— Μή με ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, τῇ εἶπον· μήπως ὑπέφερα ὅ,τι σύ; καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπέφερα, τί δικαίωμα θὰ εἶχον νὰ σὲ κρίνω; . . .

— Τὸν ἐσκεπτόμην, ἐξηκολούθησε, ταπεινοῦσα τὴν φωνὴν καὶ συσφιγγομένη πρὸς τὸ σῶμά μου, τὸν ἐσκεπτόμην, ὅταν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ ἄφινε μόνην τὸ ἑσπέρας, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον καὶ συναναστραφῇ μὲ τοὺς ἠθοποιούς. Ἠρεσκόμην νὰ ἀναλογίζωμαι ὁποία θὰ ἦτο ἡ τύχη μου, ἐάν, κατὰ θείαν παραχώρησιν, ἐγεννώμην πτωχὴ καὶ ἐγενόμην σύζυγός του. Ἐφανταζόμην τότε συνήθως ἐμαυτὴν φορροῦσαν ἕνα φορεματάκι ὄχι πολὺ ἀκριβόν, ἀλλὰ καθαρὸν - καθαρόν, ἀναμένουσαν αὐτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας μας, ἐνῷ θὰ ἐκέρδιζε τὸν ἄρτον μας, ἐντὸς αὐτῆς, καθημένην παρὰ τὴν ἑστίαν του καὶ ἐργαζομένην δι' αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὅτι θὰ εἰργαζόμην δι' αὐτόν, ἀγαπῶσαν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον. Καὶ ἐφανταζόμην ὅτι τὸν ἔβλεπα νὰ ἐπανέρχεται κουρασμένος καὶ ὅτι τῷ ἀφῄρουν ἡ ἰδία τὸν πῖλόν του καὶ τὸ ἔνδυμά του, καὶ ὅτι τὸν ηὐχαρίστουν, Μαριάννα, μὲ ὀλίγα ἁπλᾶ φαγητά, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτὸν θὰ εἶχον μάθει νὰ τοῦ τὰ ἑτοιμάζω ἐγὼ μόνη. . . Ὦ! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εἶνε ποτὲ οὔτε τόσον ἐγκαταλελειμμένος οὔτε τόσον λυπημένος, διὰ νὰ συλλογίζεται ἐμὲ καὶ νὰ ἀναπολῇ τὴν εἰκόνα μου, ὅπως ἐγὼ ἐσυλλογίσθην αὐτόν, ὡς ἐπεφάνη εἰς ἐμὲ ἡ ἰδική του! . . . .

Καὶ ἐνῷ προέφερε τοὺς μελαγχολικοὺς τούτους λόγους, ἡ παλλομένη φωνή της εἶχεν ἀναλάβει τὴν τρυφερότητα, καὶ ἡ μορφή της τὴν συγκινοῦσαν καλλονήν, αἵτινες τὴν ἐχαρακτήριζον ἄλλοτε, καὶ ἃς ἐπίστευον διὰ παντὸς ἀπολεσθείσας. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐπεσκόπουν τὴν πρὸ ἡμῶν θλιβεράν, ἔρημον, σχεδὸν ἀπαισίαν, σκηνογραφίαν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικοῦ βλέμματος, ὡσὰν νὰ ἐπανεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μαύρου καὶ ἀπειλητικοῦ ὁρίζοντος οἱ προσφιλεῖς λόφοι τοῦ ἠγαπημένου μας Κώμβερλανδ.

— Μὴ μοῦ ὁμιλῇς πλέον περὶ τοῦ Βάλτερ, τῇ εἶπον, ὅταν κατώρθωσα νὰ ἐπαναλάβω μέρος τι τοῦ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου κράτους. Ὦ! Λαύρα, εἰς τὸ ἑξῆς ἂς στερηθῶμεν ἀμφότεραι τῆς πικρίας τῆς ἀναμνήσεώς του! . . .

Ἠγέρθη καὶ παρατηροῦσά με τρυφερῶς:

— Ἀντὶ νὰ σὲ λυπήσω, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν, εἶπε, προτιμῶ νὰ σιωπήσω διὰ παντὸς ὡς πρὸς αὐτόν.

— Ἀλλὰ διὰ τὸ συμφέρον σου, χάριν σοῦ τῆς ἰδίας, ἐπανέλαβον δικαιολογουμένη, σοῦ ἀπευθύνω αὐτὴν τὴν παράκλησιν. Ἂν σὲ ἤκουεν ὁ σύζυγός σου. . .

— Αἴ! ἂν μὲ ἤκουε δὲν θὰ ἐξεπλήττετο καθόλου!

Ἡ παράδοξος αὕτη ἀπόκρισις ἐξέφραζεν ὅλην τὴν ψυχρὰν γαλήνην καρδίας βαρυνθείσης τὰ πάντα. Καὶ ἡ ἐπελθοῦσα μεταβολὴ τῆς στάσεώς της, ἐνῷ ὡμίλει οὕτω, μ' ἐτάραξεν ὅσον καὶ οἱ λόγοι της.

— Δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο διόλου; ἐπανέλαβον, Λαύρα! Συλλογίζεσαι τί λέγεις; Μὲ τρομάζεις! . . .

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές, ἐξηκολούθησεν· αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ, σήμερον, ἐνῷ ὡμιλοῦμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Ὅταν ἄλλοτε τῷ ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου ἐν Λίμμεριτζ, αἱ ἐξομολογήσεις μου, ὡς ἦσαν ὡρισμέναι, δὲν ἠδύναντο νὰ βλάψουν κανένα. Καὶ οὕτως ἔκρινες καὶ σύ, Μαριάννα. Δὲν τοῦ ἔκρυψα λοιπὸν ἢ τὸ ὄνομα —καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ ἀνεκάλυψε!

Τὴν ἤκουσα καὶ ἡ ἔκπληξις μοὶ ἀφῄρει τὴν φωνήν. Αἱ τελευταῖαι λέξεις της ἀπεδίωκον τὴν μικρὰν ἐλπίδα, ἥτις διεσώζετο ἔτι ἐν ἐμοί.

— Τοῦτο συνέβη ἐν Ῥώμῃ, ἐξηκολούθησεν ἐπίσης ἤρεμος καὶ ἐπίσης παγερά. Παρευρισκόμεθα εἰς μικράν τινα ἑσπερίδα, ἣν ἔδιδον, χάριν τῆς ἀγγλικῆς παροικίας, οἱ φίλοι τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, κύριος καὶ κυρία Μάρκλανδ. Ἡ τελευταία αὕτη φημίζεται ὅτι σχεδιάζει μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος. Καὶ μερικοὶ τῶν συνδαιτυμόνων τὴν ἐξηνάγκασαν διὰ τῶν παρακλήσεών των νὰ μᾶς δείξῃ τὰ σχεδιάσματά της. Τὴν συνεχάρημεν ὅλοι δι' αὐτά· ἀλλ' εἰς ὅσα τῆς εἶπα ἐγὼ διέκρινέ τι, ὅπερ ἐπέσυρεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν της:

«— Καὶ σεῖς σχεδιάζετε, μοὶ εἶπεν.

— Ἄλλοτε, τῇ ἀπήντησα, ἦτο μία τῶν διασκεδάσεών μου· ἀλλ' ἤμην μόνον μαθήτρια καὶ ἔκτοτε παρῃτήθην ἐντελῶς.

— Ἂν ἐσχεδιάζετε ἄλλοτε, εἶπεν ἐκείνη, ἡ ἐπιθυμία θὰ σᾶς ἐπανέλθῃ ἡμέραν τινά. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ σᾶς συνίστων ἕνα καθηγητήν».

—Δὲν ἀπήντησα τίποτε—καὶ γνωρίζεις Μαριάννα, διατί—καὶ ἐζήτησα νὰ ἀλλάξω ὁμιλίαν. . . Ἀλλ' ἡ κυρία Μάρκλανδ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἰδέαν της.

«— Εἶχα πολλοὺς διδασκάλους, ἐξηκολούθησεν· ἀλλ' ὁ καλλίτερος ὅλων, ὁ εὐφυέστερος καὶ ὁ μᾶλλον προσεκτικὸς ἦτο εἷς κύριος Χαρτράϊτ. Ἐὰν ποτὲ σᾶς ἐπανέλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ σχεδιάζετε, δοκιμάσατε τὸν. Εἶνε νέος λίαν μετριόφρων καὶ καλλίστης ἀγωγῆς. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σᾶς ἀρέσῃ. . . .»

— Σκέψου μόνη τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοῦ ἔκαμαν οἱ λόγοι οὗτοι, ἀπευθυνόμενοι πρὸς ἐμὲ δημοσίᾳ, ἐπὶ παρουσίᾳ ξένων προσκεκλημένων, ἐπίτηδες ὅπως τοῖς παρουσιάσωσι τοὺς νεονύμφους! Ὅ,τι ἐξηρτᾶ

ἀπ' ἐμοῦ, ὅπως κυριαρχήσω τοῦ ἑαυτοῦ μου τὸ ἔκαμα. Λέξις δὲν ἐξῆλθε τῶν χειλέων μου καὶ ἔκυψα ἐπὶ τῶν σχεδιασμάτων, ὡς διὰ νὰ ἐξετάσω καλλίτερον ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ὅταν ἀπετόλμησα νὰ ἀνεγείρω τὴν κεφαλήν, οἱ ὀφθαλμοί μου συνήντησαν τοὺς τοῦ συζύγου μου καὶ ἀνέγνωσα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του ὅτι ἡ μορφή μου μὲ εἶχε προδώσει.

«— Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἀγγλίαν, εἶπε, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀτενίζων με, θὰ φροντίσωμεν νὰ εὕρωμεν αὐτὸν τὸν κύριον Χαρτραϊτ. Συμμερίζομαι τὴν γνώμην σας, κυρία Μάρκλανδ, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θαρέσῃ εἰς τὴν λαιδην Κλαϋδ. . .»

Ὁ τρόπος, δι' οὗ εἶχε προφέρει τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἀνεβίβασε τὸ αἷμα εἰς τὰς παρειάς μου καὶ ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν μέχρι πνιγμοῦ. Τίποτε περιπλέον δὲν ἐλέχθη. Ἀπεσύρθημεν ἐνωρίς. Ἐπαναφέρων με εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐφ' ἁμάξης δὲν ἐπρόφερε τὴν παραμικρὰν λέξιν. Μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως μὲ βοηθήσῃ νὰ καταβῶ καὶ μὲ παρηκολούθησεν ἀναβαίνουσαν τὴν κλίμακα ὡς συνήθως. Ἀλλὰ μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ τῆς κλειδός, μὲ ὤθησεν εἰς ἐδώλιόν τι καὶ στηρίζων πάντοτε τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ κύπτων τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου:

«— Δὲν ἔπαυσα ποτέ, μοὶ εἶπεν, ἀφ' ὅτου ἐν Λίμμεριτζ μοῦ ἔκαμες τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἐξομολόγησιν νὰ ζητῶ νὰ νακαλύψω τὸν ἄνθρωπον, περὶ οὗ ἐπρόκειτο. Τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς σου μοῦ τὸν ἀπεκάλυψεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ καθηγητής σου τῆς ζωγραφικῆς καὶ καλεῖται Χαρτραϊτ. Θὰ μετανοήσῃς καὶ θὰ μετανοήσῃ καὶ αὐτὸς μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας καὶ τῶν δύο σας! . . . Τώρα πήγαινε νὰ κοιμηθῇς καὶ ὀνειρεύσου τον, ἂν εὐαρεστῆσαι, μὲ τὰ πλευρά του καθηλαγμένα ὑπὸ τοῦ μαστιγίου μου! . . .»

Ἔκτοτε, πάντοτε ὁσάκις εἶνε ὠργισμένος κατ' ἐμοῦ, ἐπανέρχεται ἐπὶ τῆς ἐξομολογήσεως, ἣν τῷ ἔκαμα ἐπὶ παρουσίᾳ σου, ἄλλοτε εἴρων καὶ ἄλλοτε ἀπειλῶν. Δὲν δύναμαι δι' οὐδενὸς μέσου νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ μὴ καταχρᾶται τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν τῷ παρέσχον, ὅπως στηρίζῃ ἐπ' αὐτῆς τὰς ἀπεχθεῖς ὑπονοίας του. Δὲν ἠμπορῶ οὔτε νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μὲ πιστεύσῃ, οὔτε νὰ τοῦ κλείσω τὸ στόμα. Ἐφάνης ἐκπληττομένη σήμερον, ὅτε τὸν ἤκουσες νὰ λέγῃ, ὅτι, νυμφευομένη αὐτόν, «ἔκαμα τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν». Δὲν θὰ ἐκπλαγῇς ὅμως τώρα, ἂν τὸν ἀκούσῃς εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν στιγμὴν τοῦ θυμοῦ του νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἀκατονόμαστον αὐτὴν φράσιν του. . . Ὦ! ἄφησέ με, Μαριάννα· ἄφησε! μοῦ κάμνεις κακόν! . . .

Τὴν εἶχον λάβει μεταξὺ τῶν βραχιόνων μου καὶ ἀγωνιῶσα ὑπὸ τὸ κέντρον τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος μου, τὴν συνέσφιγγον σπασμωδικῶς ἡμίπνικτον. Ναί! τῶν τύψεών μου! Ἡ ὠχρὰ ἀπελπισία, ἥτις ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Βάλτερ, ὅταν ἐν τῇ θερινῇ σκιάδι τοῦ Λίμμεριτζ τῷ ἔπληττον διὰ τῶν σκληρῶν λόγων μου τὴν καρδίαν, ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην μου, ὡς σιωπηλὸς καὶ ἀφόρητος ἔλεγχος. Εἶχον ὑποδείξει διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ἀγαπώμενον ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ὁδόν, ἥτις, βῆμα πρὸς βῆμα, τὸν ὡδήγει ἔξω τῆς πατρίδος του, τὸν ἀπεμάκρυνεν ὅλων του τῶν σχέσεων. Εἶχον παρεντεθῆ ἀδυσώπητος, μεταξὺ τῶν δύο τούτων νεαρῶν καρδιῶν, διὰ νὰ τὰς χωρίσω ἀπ' ἀλλήλων διὰ παντός, καὶ πρὸς ἐπιμαρτύρησιν τοῦ τί εἶχον κάμει τότε, αἱ δύο ὑπάρξεις των κατέκειντο, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τοὺς πόδας μου κατεστραμμέναι, ἠφανισμέναι διὰ παντός! Ναί, ἐγὼ εἶχον ἐπιφέρει πάντα ταῦτα, χάριν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλαϋδ. . .

Τὴν ἤκουσα ὁμιλοῦσαν ἀκόμη καὶ διέκρινα ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς της, ὅτι ἀπεπειρᾶτο νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μ' ἐγκαρδιώσῃ, — ἐμέ, ἥτις δὲν ἠξίζα τίποτε ἐκ μέρους αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς πλήρους ἐλέγχων σιωπῆς. Δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὁρίσω πόσον καιρὸν ἐδαπάνησα, διὰ νὰ ἐπικρατήσω τῆς ἀπελπισίας, ἐν ᾗ κατεβαραθροῦντο πᾶσαι αἱ σκέψεις μου. Κατ' ἀρχὰς συνῃσθάνθην τὰ φιλήματα, δι' ὧν μ' ἐκάλυπτεν. Ἔπειτα οἱ ὀφθαλμοί μου ἐφάνησαν ἀποδιδόμενοι αὖθις εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, καὶ ἐνόησα ὅτι μελαγχολικῶς παρετήρουν ἔμπροσθέν μου πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς λίμνης.

— Εἶνε ἀργά, τὴν ἤκουσα ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς μου. Θὰ εἶνε σκοτεινὰ ἐν τῇ φυτείᾳ. . .

Μοὶ ἐκίνει δὲ τὸν βραχίονα καὶ ἐπανελάμβανε:

— Μαριάννα, θὰ εἶνε σκοτεινὰ ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Ἄφησέ με μίαν στιγμὴν ἀκόμη, τῇ εἶπον, μίαν στιγμὴν διὰ νὰ συνέλθω. . .

Δὲν ἐτόλμων ἀκόμη, ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς συγκινήσεώς μου, νὰ τὴν παρατηρήσω κατὰ πρόσωπον καὶ προσήλουν τὰ ὄμματά μου ἐπὶ τῆς ἐνώπιόν μας σκηνῆς.

Ἦτο ἀργά, πράγματι. Ἡ μελανὴ κατατομὴ τῶν δένδρων, ἥτις πρὶν διεκρίνετο καθαρῶς ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, ἐλάμβανε βαθμηδὸν ἐν τῇ αὐξούσῃ σκοτίᾳ τὴν ἀόριστον ὄψιν μακρᾶς ταινίας καπνοῦ. Ἡ ὑπεράνω ἡμῶν ἡπλωμένη ἐπὶ τῆς λίμνης ὁμίχλη, ἐκτεινομένη κατὰ μικρὸν καὶ αὐξανομένη, προυχώρει πρὸς τὸ μέρος μας. Ἡ σιγὴ ἦτο ὑπέρ ποτε βαθεῖα, ἀλλ' ἦτο ἀπηλλαγμένη πάσης φρίκης. Δὲν τῇ ἀπέμενε πλέον ἢ ἡ μυστηριώδης ἐπιβλητικότης τῆς ἀπολύτου γαλήνης.

— Εἴμεθα μακρὰν τῆς ἐπαύλεως, ἐπανέλαβε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἂς ἐπιστρέψωμεν γρήγορα. . .

Αἰφνιδίως ἐσταμάτησε, μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν θύραν τῆς καλύβης.

— Μαριάννα! εἶπε, κατεχομένη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου. Δὲν βλέπεις τίποτε; ... Κύτταξε!

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ κάτω, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὑψώματος. . .

Ἠκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρός της, ἐκτεινομένης ὅπως μοὶ δείξῃ τί τὴν ἐφόβιζε· τὸ εἶδα δὲ τότε καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Ἐπὶ τοῦ ἐρήμου θαμνῶνος, ἐν τῇ ἐκτάσει, ἐκινεῖτο ὅν τι ζῶν. Ἡ σκιὰ αὕτη διήρχετο τότε τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ἧς ἐφέροντο ἀπὸ τῆς καλύβης τὰ βλέμματά μας, καὶ προσήγγιζε, διαγραφομένη μελανή, τὸ ἐξωτερικὸν ὅριον τῆς ὁμίχλης. Πολὺ μακρὰν ἀκόμη ἐστάθη ἀπέναντι ἡμῶν, περιέμεινεν ὀλίγον, καὶ ἐπανέλαβε τὴν πορείαν της, προβαίνουσα βραδέως κατὰ μῆκος τῶν λευκῶν ἀτμῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο συνοδεύοντες καὶ περιβάλλοντες αὐτήν· καὶ ἀργά, ἀργὰ προέβη τοιουτοτρόπως, ἕως οὗ, τῆς γωνίας τῆς καλύβης, ἐν ᾗ εὑρισκόμεθα, παρεντεθείσης μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῆς, ἔπαυσε διὰ μιᾶς νὰ εἶνε ὁρατή.

Ἀμφότεραι εἴχομεν ἠρεθισμένα τὰ νεῦρα ἐξ ὅσων συνέβησαν μεταξύ μας τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Καὶ λεπτά τινα διέρρευσαν, μέχρις οὗ ἡ Λαύρα ἀποφασίσῃ νὰ ἀποτολμήσῃ τὴν διάβασιν τῶν φυτειῶν καὶ ἐγὼ ἀναλάβω νὰ τὴν ὁδηγήσω εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Ἦτο ἀνὴρ ἢ γυνή; μὲ ἠρώτησε σιγανώτατα, ὅταν ἐξήλθομεν τέλος καὶ ἐβαδίζομεν ἐν τῇ ὑγρᾷ σκοτίᾳ τῆς ἔξω ἀτμοσφαίρας.

— Δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς.

— Τί ἰδέαν ἔχεις;

— Θὰ τὴν ὑπελάμβανέ τις γυναῖκα.

— Φοβοῦμαι μὴ ἦτον ἀνὴρ περιβεβλημένος μακρὸν μανδύαν.

— Ἴσως ἦτο ἀνήρ. Μὲ τὸ ἀμφίβολον αὐτὸ φῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ τις ἀκριβῆ ἰδέαν.

— Μίαν στιγμήν, Μαριάννα! . . . Δὲν διακρίνω τὴν ἀτραπόν . . . Ἂν αὐτὴ ἡ σκιὰ μᾶς ἠκολούθει; . . .

— Τοῦτο εἶνε ἀπιθανότατον, Λαύρα. Δὲν ἔχομεν νὰ φοβούμεθα τίποτε. Αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης δὲν εἶνε μακρὰν τοῦ χωρίου καὶ ἕκαστος δύναται νὰ περιπατῇ ἐλευθέρως καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Ἔπρεπε μάλιστα νὰ ἐκπλαγῶμεν, διότι δὲν συνηντήσαμεν ἀκόμη ἕως τώρα διερχόμενον ἐντεῦθεν κανὲν ζῶν πλάσμα . . .

Ἤδη εὑρισκόμεθα ἐν ταῖς φυτείαις. Ἦτο σκοτεινά, τόσον σκοτεινά, ὥστε ἐδυσκολευόμεθα ἀρκούντως νὰ κολουθῶμεν τὴν ἀτραπόν. Ἔδωκα τὸν βραχίονά μου εἰς τὴν Λαύραν καὶ ἐπανηρχόμεθα πρὸς τὴν οἰκίαν διὰ τοῦ ταχυτέρου βήματός μας.

Προτοῦ ὅμως διανύσωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, ἐστάθη αἰφνιδίως καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ σταματήσω ἐπίσης. Κύπτουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἠκροάζετο ἀκίνητος.

— Σιωπή! ἐψιθύρισεν. Ἀκούω κάτι τι ὀπίσω μας. . .

— Θὰ εἶνε τίποτε ξηρὰ φύλλα, τῇ εἶπον, διὰ νὰ τῇ δώσω θάρρος, ἢ μικροί τινες κλάδοι, ἀποσπασθέντες τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶνε καλοκαῖρι τώρα.Μαριάννα, καὶ δὲν φυσᾷ διόλου. Ἄκουσε ! . . .

Ἤκουσα καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν θόρυβον. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο ἐλαφρὸν βῆμα,παρακολουθοῦν τὰ ἴχνη μας.

— Ἀδιάφορον ὅ,τι καὶ ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, τῇ εἶπον, ἂς προχωρήσωμεν πάντοτε. Μετὰ δύο λεπτὰ θὰ εἴμεθα ἀρκετὰ πλησίον τῆς ἐπαύλεως, ὥστε, ἐὰν ἔχωμεν ἀφορμήν τινα φόβου, νὰ δύνανται νὰ φθάσωσιν αἱ κραυγαί μας.

Ἐβαδίσαμεν ταχύτερον· τόσον ταχέως, ὥστε ἡ Λαύρα μόλις ἀνέπνεεν·ὅτε διαβᾶσαι τὰς φυτείας εὑρέθημεν ἀπέναντι τῶν πεφωτισμένων παραθύρων.

Ἀπέκοψα τὸν δρόμον μου ἐπὶ στιγμήν, ὅπως τῇ δώσω καιρὸν νὰ ἀναπνεύσῃ.Ἀλλά, ὅταν ἡτοιμαζόμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν πορείαν μας, μὲ ἐκράτησεν ἐκ νέου καὶ μοὶ ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς χειρός,ὅτι ἔπρεπε νὰκροασθῶμεν ἀκόμη μικὴν φοράν. Ἠκούσαμεν δὲ τότε ἀμφότεραι λίαν εὐδιακρίτως, ὀπίσω μας,ἐν τῇ μαύρῃ βαθύτητι τοῦ δάσους, διακεκομμένον καὶ ἐπώδυνον στεναγμόν.

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ ; ἐκραύγασα.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ ; ἐπανέλαβα ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἐπηκολούθησε στιγμή, καθ' ἣν τίποτε δὲν ἐκινήθη, ἔπειτα δὲ ἠκούσαμεν ἐκ νέου τὰ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα βήματα, ὧν ὁ θόρυβος ἔβαινεν ἐξασθενούμενος, βυθιζόμενος κατὰ μικρὸν εἰς τὰ σκότη, καθιστάμενος πάντοτε ὀλιγώτερον εὐδιάκριτος, — ἕως οὗ ἐξηφανίσθη ὁλοτελῶς ἐν τῇ σιγῇ.

Ἀπὸ τοῦ συνδένδρου μέρους, ὑφ'ὃ εὑρισκόμεθα ἀκόμη, ἐξετινάχθημεν ἐπὶ τῆς γυμνῆς ἐκτάσεως, ἥτις ἥπλοῦτο ἐνώπιόν μας. Τὴν διήλθομεν τρέχουσαι· καὶ δὲν ἀντηλλάξαμεν μεταξύ μας οὔτε λέξιν ἄλλην, μέχρι τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὴν ἔπαυλιν.

[Ἕπεται συνέχεια]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλίσσης Μαργώ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Μόλις δ' εἶχε κλεισθῆ ἡ θύρα, ὁ ἀκόλουθος ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως.

— Ἀ! Σαὶν-Λύκ, εἶπε, πάλιν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Θεέ μου ! ὁποία βάσανος ! ἀποθνήσκω ἐκ τῆς φρίκης ἐνταῦθα. Ἐὰν ἀνεκάλυπτον . . . .

— Προσφιλὴς Ἰωάννα, ὁ Γάσπαρος,τὸν ὁποῖον βλέπεις, εἶναι ἀρχαῖος καὶ πιστὸς ὑπηρέτης, ὅστις θέλει σὲ προστατεύσει κατὰ πάσης ἀδιακρισίας.

— Τότε θὰ ἦτο προτιμότερον ν' ἀπέλθω, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἐρυθριάσασα.

—Ἐὰν τὸ ἀπαιτῇς ἀπολύτως,Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λὺκ μετὰ θλίψεως, θὰ παραγγείλω νὰ σὲ συνοδεύσωσιν εἰς τὸ μέγαρον Μονμορανσύ. Ἐὰν ὅμως ἦσο ἀγαθή, ὅσον εἶσαι ὡραία, ἐὰν ἠσθάνεσό τι ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς Σαὶν-Λύκ, θὰ περιέμενες αὐτὸν ἐπί τινας στιγμάς. Θὰ φανῶ τόσον ἀσθενής, ὥστε ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κρατήσῃ παρ'ἑαυτῷ τόσον ὀχληρὸν σύντροφον.

Ἡ Ἰωάννα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπόν, ὕπαγε, εἶπε, θὰ περιμείνω, ἀλλὰ σοὶ λέγω ὡς ὁ βασιλεύς : μὴ βραδύνῃς.

— Ἰωάννα, φιλτάτη μοι Ἰωάννα,εἶσαι ἀξιολάτρευτος, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, ἐπαναπαύθητι εἰς ἐμὲ ὅτι θέλω ἐπιστρέψει τὸ ταχύτερον πλησίον σου. Ἄλλως, συνέλαβον μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν θέλω μελετήσει καὶ σοὶ ἀνακοινώσει μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου.

— Συνέλαβες ἰδέαν, ἥτις θά σοι ἀποδώσει τὴν ἐλευθερίαν ;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Τότε, ὕπαγε.

— Γάσπαρε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, νὰ ἐμποδίσῃς πάντα, ὅστις θελήσει νὰ εἰσέλθῃ. Μετὰ δ' ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, κλείδωσε τὴν θύραν καὶ φέρε μοι τὴν κλεῖδα. Ὑπαγε εἰς τὸ μέγαρον νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ μὴ ἀνησυχήσωσι διὰ τὴν κόμησσαν καὶ ἐπάνελθε μόνον αὔριον.

Ὁ Γάσπαρος, μειδιῶν, ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰς προσταγάς, τὰς ὁποίας ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤκουσεν ἐρυθριῶσα.

Ὁ Σαὶν-Λύκ, λαβὼν καὶ ἀσπασθεὶς τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀνυπομονῇ.

Ὅτε ὁ Σαὶν - Λὺκ εἰσῆλθεν εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον, ᾐσθάνθη ἀναδιδομένην ὀξεῖαν καὶ εὐάρεστον ὀσμήν. Τῷ ὄντι, οἱ πόδες τοῦ Ἑρρίκου ἐπάτουν ἐπὶ στρώματος ἀνθέων, ὧν εἶχον ἀποκόψει τοὺς κυλούς, ἐκ τοῦ φόβου μὴ κεντήσωσι τὸ ἁβρὸν δέρμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος· ῥόδα, ἴασμοι, ἴα, γαρύφαλα, παρὰ τὴν δριμύτητα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, ἀπετέλουν ἁπαλὸν καὶ εὐώδη τάπητα ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἑρρίκου Γ'.

Ὁ θάλαμος, τοῦ ὁποίου ὁ ὄροφος ἦτο κεκοσμημένος δι' εἰκόνων, περιεῖχεν, ὡς εἴπομεν, δύο κλίνας, τῶν ὁποίων ἡ ἑτέρα ἦτο τόσον εὐρεῖα, ὥστε, εἰ καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐστηρίζετο εἰς τὸν τοῖχον, κατελάμβανε τὸ τρίτον περίπου τοῦ θαλάμου.

Ἡ κλίνη αὕτη ἦτο κεκαλυμμένη διὰ τάπητος ἐκ μεταξῆς καὶ χρυσοῦ μετὰ κεντητῶν μυθολογικῶν παραστάσεων. Ὁ οὐρανὸς αὐτῆς ἦτο ἐξ ἀργυροκεντήτου ὑφάσματος μετὰ χρυσῶν ἐλασμάτων,καὶ τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα ἦσαν πολυτελῶς κεντημένα ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον κατήρχετο πρὸς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης.

Τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων,ὡς ἐπίσης τὰ καλύμματα τῶν ἀνακλιντήρων καὶ τῶν ἀνακλίντρων, ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος τῆς κλίνης. Ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ἤρτητο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου,διὰ χρυσῆς ἁλύσου,λαμπτὴρ ἐκ μίλτου,ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκαίετο εὐῶδες ἔλαιον. Δεξιόθεν τῆς κλίνης, ὑπῆρχε χρυσοῦς σάτυρος, κρατῶν κηροπήγιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκαιον τέσσαρα ἀρωματώδη ῥοδόχροα κηρία, ἔχοντα τὸ πάχος λαμπάδων, τῶν ὁποίων τὸ φῶς, προστιθέμενον εἰς τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος, ἐφώτιζεν ἀρκούντως τὸν θάλαμον.

Ὁ βασιλεύς, πατῶν γυμνόπους ἐπὶ τῶν ἐστρωμένων ἀνθέων, ἐκάθητο ἐπὶ ἐβενίνου μετὰ χρυσῶν ποικιλμάτων ἐδωλίου· ἐκράτει δ' ἐπὶ τῶν γονάτων του ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ νεωτάτους καὶ μικροσώμους κύνας,τῶν ὁποίων τὰ δροσερὰ ῥύγχη ἐγαργάλιζον ἐλαφρῶς τὰς χεῖράς του. Δύο θεράποντες ἐκτένιζον καὶ καθίστων οὔλην τὴν κόμην του, ἀναδεδεμένην ὡς κόμην γυναικείαν, τὸν ἀγκιστρωτὸν μύστακά του καὶ τὸ ἀραιὸν γένειόν του, ἐνῷ τρίτος θεράπων ἤλειφε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως διὰ ῥοδοχρόου καὶ εὐωδεστάτης λιπώδους οὐσίας.

Ὁ Ἑρρίκος ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφίετο εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν θεραπόντων του μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ σοβαρότητος Ἰνδοῦ Θεοῦ.

— Σαὶν-Λύκ ! ἔλεγε, ποῦ εἶναι ὁ Σαὶν-Λύκ ;

Ὁ Σαὶν-Λὺκ εἰσῆλθεν. Ὁ Σχικὼ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

— Ἰδού, εἶπε τῷ Ἑρρίκῳ, ἰδοὺ ὁ φίλος σου Σαὶν - Λύκ· διάταξον αὐτὸν νὰ ξεμουντζουρωθῇ ἢ μᾶλλον μουντζουρωθῇ μὲ τὴν ἰδίαν ἀλοιφήν,διότι ἀλλέως θὰ συμβῇ δυσάρεστον πρᾶγμα· ἢ αὐτὸς θὰ μυρίζει κακῶς διὰ σέ,ὁ ὁποῖος εὐωδιάζεις,ἢ σὺ θὰ εὐωδιάζῃς πολὺ δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔχῃ ὀσμήν. Ἐμπρός, τὰς ἀλοιφὰς καὶ τὰ κτένια, προσέθηκεν ὁ Σχικώ, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἀπέναντι τοῦ βασιλέως, θέλω νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγώ.

— Σχικώ, Σχικώ ! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεύς, τὸ δέρμα σου εἶνε πολὺ ξηρὸν καὶ θ' ἀπορροφήσῃ πολλὴν ἀλοιφήν· μόλις ἀρκεῖ δι' ἐμέ· ἡ δὲ κόμη σου εἶνε τόσον σκληρά, ὥστε θὰ ἐθραύοντο τὰ κτένιά μου.

— Τὸ δέρμα μου ἐξηράνθη, ἵνα πολεμῶ καθ' ἑκάστην ὑπὲρ σοῦ, βασιλεῦ ἀχάριστε ! αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἐγένοντο σκληραὶ ἐκ τῶν καθημερινῶν σου πικριῶν, ἕνεκα τῶν ὁποίων εὑρίσκονται διαρκῶς ἠνωρθωμέναι· ἐὰν ὅμως μὲ ἀρνεῖσαι ὀλίγην ἀλοιφὴν διὰ τὰς παρειάς μου,δῆλα δὴ διὰ τὸ ἐξωτερικόν μου , καλά, τέκνον μου · τοῦτο μόνον σοὶ λέγω.

Ὁ Ἑρρίκος ὕψωσε τοὺς ὤμους, ὡς ἄνθρωπος ἥκιστα διατεθειμένος εἰς τὰς εὐτραπελίας τοῦ γελωτοποιοῦ του.

— Ἄφες με, εἶπε, παραληρεῖς.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Σαὶν - Λύκ·

— Λοιπόν, τέκνον μου, εἶπεν, ἡ κεφαλαλγία σου ;

Ὁ Σαὶν-Λύκ,στενάξας,ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Φαντάσθητι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτι εἶδον τὸν Βουσὺ δ' Ἀμβοάζ. Ἀ ! . . . κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κομμωτήν, μ' ἐκαύσατε.

Ὁ κομμωτὴς ἐγονυπέτησεν.

— Εἴδετε τὸν Βουσὺ δ' Ἀμβοάς, Μεγαλειότατε; εἶπεν ὁ Σαὶν-Λὺκ μετὰφρίκης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεύς· ἀκούεις ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι νὰ ἐπιτεθῶσι πέντε κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ τὸν τελειώσωσι. Θὰ τοὺς

θέσω εἰς τὸν τροχόν. Ἂν ἦσο ἐκεῖ, Σαὶν-Λύκ, αἴ;

— Μεγαλειότατε, ἴσως δὲν θὰ ἤμην εὐτυχέστερος αὐτῶν.

— Καλέ, τί λέγεις; Στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἐκτύπας αὐτὸν δεκάκις, ἐνῷ ἐκεῖνος θὰ σοὶ ἔδιδε μόνον ἓξ κτυπήματα. Πρέπει νὰ τὸ ἴδωμεν αὔριον. Ἀσκεῖσαι πάντοτε, τέκνον μου;

— Ναί, Μεγαλειότατε. Ὅτε ὅμως ἀσθενῶ, δὲν ἀξίζω τίποτε.

— Ποσάκις μ' ἐκτύπας, ὅτε ἐξιφομαχοῦμεν ὁμοῦ.

— Ἤμεθα σχεδὸν ἴσοι, Μεγαλειότατε.

— Ναί, ἀλλ' εἶμαι ἱκανώτερος τοῦ Βουσύ. Διάβολε! ἐξερρίζωσας τὸν μύστακά μου, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος πρὸς τὸν κουρέα του.

Ὁ κουρεὺς ἐγονυπέτησε.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Λύκ, ὑποδείξατέ μοι φάρμακόν τι διὰ τὸ καρδιακὸν νόσημα.

— Πρέπει νὰ τρώγῃς, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Ὦ! νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε.

— Ὄχι, σὲ βεβαιῶ.

— Ἔχεις δίκαιον, Βαλοᾶ, εἶπεν ὁ Σχικώ· ἐγὼ δ' ὅστις πάσχω πολὺ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον, διότι δὲν δύναμαι νὰ διακρίνω, ἀκολουθῶ τὴν συμβουλήν σου.

Ἠκούσθη δὲ παράδοξος θόρυβος, ὅμοιος πρὸς ταχείας καὶ πολλαπλᾶς κινήσεις τῶν σιαγόνων πιθήκου.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Σχικώ, ὅστις, καταβροχθίσας τὸν διπλοῦν δεῖπνον, τὸν ὁποῖον εἶχε παραγγείλει διὰ τὸν βασιλέα, ἐκίνει θορυβωδῶς τὰς σιαγόνας, γευόμενος τοῦ περιεχομένου ἐντὸς ποτηρίου ἐξ ἰαπωνικῆς πορσελλάνης.

— Καὶ λοιπόν! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τί διάβολο κάμνετε ἐκεῖ, κύριε Σχικώ;

— Λαμβάνω ἔσωθεν τὴν ἀλοιφήν μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικώ, ἀφοῦ μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένη ἔξωθεν.

— Ἀ! προδότα! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοιούτου ἀτυχοῦς κινήματος τῆς κεφαλῆς, ὥστε ὁ πλήρης ἀλοιφῆς δάκτυλος τοῦ θεράποντός του εἰσέδυσεν ἐντὸς τοῦ στόματός του.

— Φάγε, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικώ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅσον σὺ τυραννικός· σοὶ ἐπιτρέπω ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν χρῆσιν τῆς ἀλοιφῆς σου.

— Κύριε, μ' ἐπνίξατε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν θεράποντα.

Οὗτος ἐγονυπέτησεν, ὡς εἶχον πράξει ὅ τε κομμωτὴς καὶ ὁ κουρεύς.

— Ἂς προσκληθῇ ἀμέσως ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν, ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμῃς τὸν λοχαγόν; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ, εἰσαγαγὼν τὸν δάκτυλόν του ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ ἐκεῖθεν μεταξὺ τῶν χειλέων του.

— Ἵνα σουβλίσῃ μὲ τὸ ξίφος του τὸν Σχικὼ καὶ τὸν ψήσῃ διὰ τοὺς κύνας μου.

Ὁ Σχικώ, ἐγερθεὶς καὶ σύρας τὸ σκούφωμά του πλαγίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του:

— Διάβολε! εἶπε, προσφέρεις Σχικὼ εἰς τοὺς σκύλους σου καὶ εὐγενῆ εἰς τὰ τετράποδά σου! Λοιπὸν καλά! ἂς ἐλθῇ, τέκνον μου, ὁ λοχαγός σου καὶ θὰ ἴδωμεν. Ξιφουλκήσας δ' ἐπετέθη τόσον κωμικῶς κατὰ τοῦ κομμωτοῦ, τοῦ κουρέως καὶ τοῦ θεράποντος, ὥστε ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἀλλ' ὅμως πεινῶ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ παραπόνου, καὶ ὁ φαῦλος ἔφαγε μόνος ὅλον τὸ φαγητόν.

— Εἶσαι ἰδιότροπος, Ἐρρίκε, εἶπεν ὁ Σχικώ. Σοὶ προέτεινα νὰ συμφάγωμεν καὶ ἠρνήθης. Ὅπως δήποτε, ἔμεινεν ὁ ζωμός σου. Ἐγὼ δὲν πεινῶ πλέον καὶ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΣ

[Διήγημα, κατὰ μετάφρασιν Ἀρ. Π. Κουρτίδου].

Α'

Ψυχρὰν τινα καὶ σκοτεινὴν νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1845, ἐνῷ σφοδρὸς ἔπνεεν ἄνεμος, ἅμαξά τις, ὑπὸ ὑπαλλήλου ἁμαξηλάτου ὁδηγουμένη καὶ ἕνα μόνον φέρουσα ἐπιβάτην, διήρχετο ὁδὸν ἐπικίνδυνον, ἔνθεν μὲν εἰς βαθεῖαν χαράδραν ἀπολήγουσαν, ἔνθεν δὲ εἰς ἀπορρῶγα βράχον. Τὸ μέρος ἦτο κατάλληλον πρὸς ἐνέδραν, οὐχὶ δὲ πρὸ πολλοῦ δύο λῃστεῖαι καὶ δολοφονίαι εἶχον διαπραχθῆ ἐκεῖ.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ἐφαίνοντο οὐδαμῶς ἀνησυχοῦντες, ἀλλὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν βεβαίως πᾶν ἄλλο διενοοῦντο, προσεβλήθησαν αἴφνης ὑπὸ τεσσάρων λῃστῶν ὡπλισμένων.

Ὁ ἁμαξηλάτης, εἴτε ἑκουσίως εἴτε ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῆς ὠθήσεως, ἐκυλίσθη εἰς τὴν χαράδραν, ὅπου ἔμενεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, ὁ δ' ἐπιβάτης, ἀποπειραθεὶς νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, ἐτραυματίσθη εἰς τὴν χεῖρα καὶ εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας, ὅτ' αἴφνης ἐσώθη ὑπὸ ἀνελπίστου σωτῆρος, διασκορπίσαντος τοὺς λῃστάς, κατεπτοημένους ἐκ τῆς αἰφνιδίας καὶ σφοδροτάτης ἐφορμήσεώς του.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐπέστρεψε τέλος εἰς τὸ κάθισμά του· ὁ δὲ ταξειδιώτης, ἐπιδέσας τὴν πληγήν του, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἐλευθεροτοῦ αὐτοῦ, ὅστις ἦτο χωρικὸς τριακοντούτης περίπου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως:

— Παλληκάρι, μοῦ 'γλύτωσες τὴν ζωή μου· δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλοσύνη ποῦ μοῦ κάμες.

— Εὐχαριστῶ, ἀφεντικό, ἔκαμα τὸ χρέος μου, 'σὰν χριστιανός· μὰ δὲν 'μπορεῖς ἡ ἀφεντιά σου νὰ κάνῃς τίποτε γιὰ 'μένα.

— Ἔχεις λάθος, παιδί μου· δὲν εἶμαι πλούσιος, μὰ ἔχω τὸ δικό μου, καί...

— Εὐχαριστῶ κι' ἄλλη μιὰ φορά· μὰ σοῦ ξαναλέγω, δὲν 'μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτε γιὰ 'μένα.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς, ἂν ἐπιμένω, γεννατέ μου σωτῆρα· μὰ μοῦ φαίνεσαι πτωχὸς καὶ ἀνήμπορος, μ' αὐτὸ τὸ κρύο ποῦ κάμνει, δὲν ἔχεις ἐπανωφόρι, καὶ τὸ πρόσωπό σου εἶνε κίτρινο. Πάρε αὐτὰ τὰ εἰκοσάφραγκα πρὸς τὸ παρόν, καὶ πάλιν βλέπομεν.

— Τὰ παίρνω, μὰ γιὰ ἄλλον.

— Πῶς εὑρέθηκες ἐδῶ καὶ μ' ἐγλύτωσες ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποῦ ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν;

— Ἐέρω κ' ἐγώ; ἐρχόμουν ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο· ἄκουσα φωναίς· ἔτρεξα· τἄλλα τὰ 'ξεύρεις.

— Ναί· τὸ 'ξεύρω, ὅτι σοῦ χρεωστῶ τὴν ζωή μου· γι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ κάμω ὅ,τι καλὸ εἰμπορέσω.

— Θαρρῶ πῶς δὲν θὰ 'μπορέσῃς νὰ μοῦ κάμῃς τίποτε! Μὰ ποιὸς 'ξεύρει πάλι! Πῶς σὲ λέγουν καὶ τί δουλειὰ κάμνεις;

Ὁ ταξειδιώτης συνέσπασε τὰς ὀφρῦς του καὶ ἐσιώπησεν.

— Ἄκουσες τί σ' ἐρώτησα; ἐπανέλαβεν ὁ νέος

— Μὴ μ' ἐρωτᾶς οὔτε τί δουλειὰ κάμνω, οὔτε τὼνομά μου. Μπορεῖ νὰ μετανοήσῃς γιατὶ μ' ἐγλύτωσες. Μὰ 'σὰν ἔλθῃς καὶ μοῦ ζητήσῃς καμμιὰ χάρι, σοῦ κάνω ὅρκο, πῶς θὰ κάνω ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὸ χέρι μου. Παλληκάρι μου, 'πές μου σὺ τὼνομά σου καὶ τὴν κατοικία σου.

Ὁ νέος ἐστέναξεν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσίγησε.

— Μᾶκούσες τί σοῦ εἶπα; ἠρώτησεν ὁ ταξειδιώτης.

— Ναί, μὰ δὲν θὰ σοῦ 'πῶ, οὔτε τὴν κατοικία μου, οὔτε τὼνομά μου. Μπορεῖ νὰ κοκκινίσῃς ἀπὸ ἐντροπή, γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ μοῦ εἶπες.

Ὁ σωτὴρ καὶ ὁ σωθεὶς ἀντήλλαξαν τελευταῖον βλέμμα, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς ἁμάξης· καὶ ὁ μὲν νέος ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του πρὸς βορρᾶν, ὁ δ' ἐπιβάτης τῆς ἁμάξης πρὸς νότον.

Β'

Μετὰ δύο ἡμέρας, πανηγύρεως σχεδὸν ἡμέρα ἦτο ἔν τινι μικρῷ χωρίῳ.

Ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας τῆς πρωΐας τὸ πλῆθος ἐπλημμύρει τὴν μικρὰν ἀγορὰν τοῦ χωρίδου, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα: *Πλατεῖα τῶν προβάτων*. Γυναῖκες, παιδία, γέροντες συνωστίζοντο.

Ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης τοῦ πλήθους συρροῆς; Βεβαίως δὲν ἦσαν οἱ μορφασμοὶ πιθήκου τινός, ὅστις ἐχόρευε πρὸς τοὺς ἤχους *ὀργανέτου* καὶ περὶ τὸν ὁποῖον εἶχον συναθροισθῆ ὀλίγοι ἀγυιόπαιδες μόνον.

Ὄχι. Παρατηρήσατε εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, καὶ θὰ ἴδητε τέσσαρας χωροφύλακας καὶ ὑψηλὴν ἐρυθρὰν μηχανήν, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας ἀστράπτει ὀξεῖα μάχαιρα. Πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς σανίδος τῆς μηχανῆς ἐκείνης εἶνε ἀνοικτὸν ἐπίμηκες κιβώτιον δύο μέτρων. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐτῆς σανίδος εὑρίσκεται εὐρὺς κάλαθος. Ὑπὸ τὴν μηχανὴν ἐκείνην σταθμεύει ἅμαξα. Ἐννοεῖτε τώρα τί συνέβαινε.

Τὸ πλῆθος ἀνέμενε μίαν καρατόμησιν· ἡ λαιμητόμος περιέμενεν ἕνα καταδίκον, ἡ

σανὶς περιέμενεν ἓν σῶμα, ἡ μάχαιρα ὀλίγον αἷμα, ὁ κάλαθος μίαν κεφαλήν, καὶ τὸ ἁμάξιον τὸ ἠκρωτηριασμένον πτῶμα. Διὰ τοῦτο εἶχε συρρεύσει τόσον πλῆθος ἐν τῇ *Πλατείᾳ τῶν προβάτων*.

Γ'

Μία γραῖα. Τί κόσμος! Παναγία μου, βελόνι νὰ ῥίξῃς δὲν πέφτει.

Ὁ καρδυλαράπτης. Μὰ εἶνε νὰ μὴν τρέξῃ κόσμος; τέτοιο σεργιάνι μονάχα 'ς τὰ τρία τέσσαρα χρόνια τὸ 'πετυχαίνομε.

Ἕνα παιδί. Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ 'γώ, δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ!...

Ἕνας πραγματευτής. (Σταματῶν πλησίον δύο συνδιαλεγομένων). Τί τρέχει;

Ἡ Γραῖα. Τί τρέχει; κοιμώσουν καὶ δὲν 'ξέρεις τί γίνεται;

Ὁ Πραγματευτής. Εἶμαι ἀπ' ἄλλο δῆμο, καὶ ἦρθα 'πὸ 'δῶ περαστικός.

Ὁ καρδυλαράπτης. Θὰ κόψουν τὸν 'Ανδρέα Νταγιάντα.

Ὁ πραγματευτής. Καὶ τί ἔκαμε αὐτὸς ὁ 'Ανδρέας Νταγιάντας;

Ἡ γραῖα. Καὶ ἦταν πρᾶμμα χειρότερο νὰ κάνῃ; 'σκότωσε τὴ μάνα του!...

Ὁ πραγματευτής. Ἀ! τὸν σκύλο, τὸν φονιᾶ!

Ὁ καρδυλαράπτης. Ναί, εἶνε φονιᾶς, μὰ δὲν φταίει ὅσο θαρρεῖς.

Τὸ παιδί. Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ 'γώ, δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ!

Ἡ γραῖα. Τί λές; δὲν φταίει; Νὰ τὸ ἰδῶ καὶ νὰ μὴ τὸ πιστέψω.

Ὁ Καρδυλαράπτης. Ἄκουσε κυρὰ-Τράκαινα· τὸ δίκηο πάντα δίκηο. Αὐτὸς ὁ νέος πρὶν νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὖκαμε ἦταν φρόνιμος 'σὰν κορίτσι, ἥμερος 'σὰν ἀρνί· οὔτε μερμιγκιοῦ δὲν ἔκανε κακό.

Ἡ γραῖα. Αὐτὰ ποῦ λὲς εἶνε σωστά.

Ὁ καρδυλαράπτης. 'Αγαποῦσε πολὺ τὸν πατέρα του· τέτοια ἀγάπη δὲν ματάειδα. Ὅ,τι κέρδιζε, τὸ 'πήγαινε τοῦ γέρου· καὶ τὴ μάνα του τὴν ἀγαποῦσε, ἂν κι' αὐτὴ ἤτανε κακιὰ γυναῖκα, μὰ τὴν ἐσέβονταν 'σὰν καλὸς υἱός.

Ἡ γραῖα. Αὐτὰ 'νε ἀλήθεια.

Ὁ καρδυλαράπτης. Ἡ μάνα του ἐρρήμαξε τὸ 'σπίτι καὶ ἔφερε τὸ γέρο εἰς ἀπελπισία. Μιὰ 'μέρα, εἶνε πέντε μῆνες τώρα, 'πῆγαν νὰ κάνουν κατάσχεσι 'ς τὰ πράμματά τους· κι' αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς γρηᾶς, ποῦ τἄπιε καὶ τἄφαγε ὅλα, καὶ λέν' μάλιστα πῶς 'πούλησε καὶ τὴν τιμὴ τοῦ κοριτσιοῦ της, ποῦ ἦταν' ἔμμορφο 'σὰν ἄγγελος καὶ 'πέθανε ὕστερα ἀπ' τὸ μαράζι του.

Τὸ παιδί. Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ 'γώ, δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ!

Ὁ καρδυλαράπτης. Πῆγαν νὰ τοὺς κατάσχουν τὰ πράμματά τους· ὁ γέρος ἦταν χεροπόδαρα πιασμένος καὶ κάθουνταν 'πάνω 'ς ἕνα σκαμνί· τῆς εἶπε τὸ παράπονό του, πῶς αὐτὴ τὸν κατήντησε σὲ τέτοιο χάλι. Τότε ἡ γυναῖκά του 'φρένιασε καὶ τὸν 'κτύπησε μ' ἕνα ξύλο 'ς τὸ κεφάλι, καὶ ὁ γέρος ἔπεσε λιγοθυμημένος.

Ἡ γραῖα. Αὐτὰ 'νε ἀλήθεια.

Ὁ καρδυλαράπτης. Τότε ἐγυρνοῦσε ἀπὸ τὸ κυνῆγι ὁ 'Ανδρέας, καταθυμωμένος ποῦ ἔμαθε τότε πῶς ἐκατάντησε ἔτσι τὴν ἀδελφή του ἡ μάνα του. Καὶ ἅμα εἶδε τὴν γρηᾶ νὰ δέρνῃ τὸ γέρο, 'χύθηκε ἀπάνω της· τότ' ἐπῆρε φωτιὰ τὸ τουφέκι, καὶ 'σκότωσε τὴν γρηά.

Ὁ πραγματευτής. Καλὰ τὴν ἔκανε.

Ὁ καρδυλαράπτης. Ὁ 'Ανδρέας τότε 'πῆγε καὶ 'παραδόθηκε μονάχος του 'ς τοὺς χωροφύλακας. 'Ανώφελα εἶπε πῶς 'ς τὸ θυμό του ἀπάνω 'χύθηκε 'ς τὴ μάνα του γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ νὰ δείρῃ τὸ γέρο, χωρὶς νἄχῃ σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ, μὰ τὸ τουφέκι 'πῆρε φωτιά, δίχως νὰ θέλῃ. Ὅσα κι' ἂν εἶπε 'πῆγαν χαμένα· τὸν ἐκαταδίκασαν νὰ τὸν κόψουν· καὶ σήμερα θὰ τὸν κόψουν.

Τὸ παιδί. Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ 'γώ, δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ!

Ὁ καρδυλαράπτης. Κρῖμα 'ς τὴ νειότη του καὶ τὴ λεβεντιά του, γιατὶ ἦταν λαμπρὸ παλληκάρι, ὁ 'Ανδρέας ὁ Νταγιάντας· γι' ἀγάπη τοῦ πατέρα του 'χάθηκε· δὲν τῶθελε νὰ σκοτώσῃ τὴ μάνα του, ἂς ἦταν καὶ τόσο κακιά. 'Από τότε ποὖνε 'ς τὴ φυλακὴ ὅλο κλαίει. Θἄταν σκοτωμένος ὡς τώρα μὲ τὸ χέρι του 'σὰν δὲν τὸν ἐσυμβούλευε ὁ γέρος, ποῦ εἶνε θεοφοβούμενος, νὰ μὴν πάρῃ τέτοια μεγάλη ἁμαρτία βάρος 'ς τὴ ψυχή του.

Ὁ Πάρεδρος. Τὸ 'ξέρετε ποῦ 'λίγο ἔλειψε νὰ μὴ γείνῃ τίποτε;

Ἡ γραῖα. Γιατί, λέει;

Ὁ Πάρεδρος. Γιατί ὁ 'Ανδρέας Νταγιάντας ἔφυγε. Τὸν ἔφερναν πέντε χωροφύλακες, γιὰ νὰ τὸν κόψουν, μὰ 'σὰν ἔφθασε 'ς τὸ δρόμο ποὖνε σιμὰ 'ς τὸ ποτάμι, ἔσπασε τὰ σχοινιὰ ποῦ τὸν εἶχαν δεμένο. Αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο πρᾶμμα νὰ γένῃ. Γι' αὐτὸ λένε πῶς τἄχε συμφωνήσει μὲ τοὺς χωροφύλακας.

Ὁ καρδυλαράπτης. Κ' ἔφυγε;

Ὁ Πάρεδρος. Ἔφυγε. Τώρα, μέσα τὸ νερὸ ἔμεινε, ἐβγῆκε κ' ἐκρύφθηκε 'στὸ λόγγο, δὲν 'ξέρω· ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν 'μπόρεσαν νὰ τὸν εὕρουν ἀμέσως.

Ἡ γραῖα. Καὶ τὸν 'ξανάπιασαν;

Ὁ πάρεδρος. Βέβαια. Καὶ νὰ πῶς.

Τὸ παιδί. Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ ἐγώ, δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ!

Ὁ πάρεδρος. Ὁ 'νωματάρχης ποὖνε διαόλου κάλτσα, εἶπε: Τὸν γνωρίζω τὸν 'Ανδρέα, τώρα ποῦ 'γλύτωσε, δίχως ἄλλο θὰ πάῃ 'ς τὸ βουνὸ νὰ ἰδῇ τὸ γέρο. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ὁ 'νωματάρχης ἔνδυσε πολιτικὰ τοὺς χωροφύλακας, καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ φυλᾶνε τριγύρω 'ς τὸ σπίτι τοῦ γέρου Νταγιάντα. Δὲν 'μπῆγε 'ς τὰ χαμένα ὁ κόπος τους. Τὴν αὐγὴ τὸν εἶδαν κ' ἐπῆγε· τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἀλυσόδεσαν· ἐβαστοῦσε ἀπάνω του δυὸ κουμπούρια, κἄποιος χωροφύλακας θὰ τοῦ τἄδωκε, καὶ κάμποσα εἰκοσάφραγκα· ποιὸς 'ξέρει ἀπὸ ποιὸν θὰ τἄκλεψε;

Ὁ καρδυλαράπτης. Ἀ! μπᾶ! ὁ 'Ανδρέας δὲν εἶνε ἄνθρωπος νὰ κλέψῃ.

Ὁ πάρεδρος. Θὰ 'κάναμε ἀνακρίσεις, μὰ τώρα ποῦ θὰ κοπῇ δὲν εἶν' ἀνάγκη... νὰ καὶ οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου...

Ἡ γραῖα. Οἱ δοῦλοι τοῦ μπόγια; θέλεις νὰ 'πῇς;

Ὁ πάρεδρος. Τὸ ἴδιο εἶνε. Ὁ δήμιος ἦλθε χθὲς τὴν νύκτα, καὶ εἶνε 'σὰν ἀδιάθετος, μ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν 'μποδίσῃ νὰ κάνῃ τὴν ὑπηρεσία του. Εἶνε παχύς, ἥμερος ἄνθρωπος. Κανεὶς 'σὰν δὲν τὸν 'ξέρει, δὲν' μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τί δουλειὰ κάνει.

Δ'

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πλῆθος συνεταράχθη.

— Νά τος! νά τος! ἀνεβόησαν πανταχόθεν.

Ὅλων τὰ ὄμματα εἶχαν στραφῆ πρὸς ἁμάξιόν τι, ὅπερ προὐχώρει βραδέως πρὸς τὸ ἰκρίωμα.

— Δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ 'γώ· δὲν φθάνω νὰ ἰδῶ! ἐφώναζεν εἰσέτι τὸ παιδίον, ἕως ὅτου ὁ πραγματευτὴς τὸ ἀνήγειρε καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῶν πραγματειῶν του.

Ὁ κατάδικος κατῆλθε τοῦ ἁμαξίου, κεκαλυμμένην ἔχων τὴν κεφαλήν· ὁ ἱερεὺς τὸν ἐβοήθησε ν' ἀναβῇ τὴν ἀπαισίαν κλίμακα.

Πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀνέλθει εὐσαρκός τις, μελανείμων ἀνήρ.

Τὸ πλῆθος ἐσίγα φρίσσον.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν... Ὁ δήμιος ἀφῄρεσε τὸ κάλυμμα, τὸ καλύπτον τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου. Τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν, ἀμφότεροι δ' ἀπέμειναν ἐνεοί.

— Αὐτός!

— Σύ!

Τοῦτο δύο μόνον δευτερόλεπτα διήρκεσεν. Ὁ δήμιος, βλοσυρός, κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἔκλινεν ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς λαιμητόμου καὶ διὰ πυρετώδους καὶ σπασμωδικοῦ κινήματος ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον.

Ε'

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ δήμιος κατελήφθη ὑπὸ στυγνῆς μελαγχολίας. Παρητήθη ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, καίτοι δὲ οὐχὶ πλούσιος, ἀπέτινε τακτικώτατα πεντακοσιάδραχμον σύνταξιν εἰς τὸν γέρο Νταγιάντα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, καθ' ἃ ὁ Θεὸς ἀφῆκεν αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ, ὅπως θρηνῇ τὸν δύσηνον υἱόν του.

Γραμματοκιβωτιον

Θωμᾷ, Ἀθήνας. Κατ' ἀξίαν.— κ. Κ. Σ. Πύργον. Ἐστάλησαν καὶ οἱ 3 τόμοι.— κ. κ. Ν. Ι. Γ, Γ. Σ. καὶ Σ. Λ. Χ. Λῃξούριον. Ἀποδείξεις ἐδόθησαν τῷ πληρώσαντι τὰς συνδρομάς σας. Βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Δ. Γ. Λάρισσαν. Συνέδη λάθος. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἅπαντα. — κ. Π. Δ. Τ. Σύρον. Φύλλα ἅπαντα ἀπεστάλησαν. — κ. κ. Θ. Τ. καὶ Σ. Κ. Χαλκίδα. Ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς. — κυρίαν Μ. Ζ. Τύρναβον. Ἀπόδειξις καὶ βιβλίον ἐδόθη τῷ πληρώσαντι τὴν συνδρομήν σας. — κ.κ. Π. Ι. Π. Πειραιᾶ, Κ. Λ. Μεσήνην, Α. Δ. Κ. Ἀργοστόλιον. Φύλλα Β' ἔτους ἀπεστάλησαν.—κ. Γ. Ζ. Μ. Σύρον. Συνδρομή σας ἐλήφθη, φύλλα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. Ταχυδρομικὴ ἀκαταστασία καὶ οὐδὲν ἕτερον, βεβαιωθῆτε. —κ. Α. Κ. Σύρον. Φύλλα συνδρομητῶν καὶ βιβλία μετ' ἀποδείξεων ἀπεστάλησαν· συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Διὰ τὸ πρῶτον εὐχαρίστως, διὰ τὸ δεύτερον ἀκολούθως.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δραχ 5. δεδεμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὰ «Δύο Λίκνα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ῥισεβούργ, τόμοι 4, ἀντὶ δρ. 2, [ἐλεύθ. ταχυδρ. 2, 20.]

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.